

diget. Saa klart er dette Retstilfælde, at det havde staaet i Ministerens Magt at faa ham afskediget, men nu er han altsaa gaaet den anden Vej og har sagt, at man maatte vente, til Domstolene havde talt det sidste Ord i denne Sag. Men jeg kan ikke se, at dette behøves; thi Sagen er jo saa utvetydig og klar, at baade Ministeren og enhver Jurist, hvert tænkende Menneske i Landet var paa det rene med den, inden Dommen faldt i Gaar, og man maa ikke glemme, at medens Sagen trækkes i Langdrag, er der Medborgere her i Landet, der ikke kunne faa deres lovlige Ret. Det er en højst alvorlig Ulempe, og det er en Ulempe, hvortil den højtærede Minister, der skal varetage Lov og Ret, maa tage Hensyn, og jeg synes nok, at selv om Ministeren havde valgt den Vej at anlægge Sag, var det rimeligt, om han havde suspenderet Præsten, saa længe Sagen stod paa, og havde konstitueret en anden Sognepræst, der kunde have skaffet disse Mennesker deres lovlige Ret. Det er i høj Grad glædeligt, at vi have faaet en Kultusminister, der har været Skolelærer, og en Landbrugsminister, der har været Bonde, men det er ikke glædeligt, hvis Bonden, der er bleven Landbrugsminister, tager mest Hensyn til Herremændene, og hvis Skolelæreren, der er bleven Kultusminister, ikke tør sætte Præsterne Stolen for Døren. Det har jo alvorlige Konsekvenser dette, at en Statsembedsmand saaledes kan nægte at røgte sin Embedspligt. Hvad vilde man sige, om noget lignende skete i Militæretaten, om f. Eks. en Løjtnant nægtede at lystre sin Kaptajn? Saa vilde man ikke lade gaa Aar og Dag hen, inden vedkommende Løjtnant blev suspenderet eller afskediget. Denne Sag har overordentlig farlige Konsekvenser. Hvis Pastor Ifversen under Paaberaabelse af et Sted i det ny Testamente kan nægte at lystre sin Øvrighed, kan jo en Soldat ogsaa under Paaberaabelse af en Mængde Steder i det ny Testamente nægte at gaa i Krig, nægte at lystre sine foresatte. Denne Sag har alvorlige Konsekvenser, som et Ministerium, der vil hævde Lov og Ret, skal tænke paa. Den højtærede Kultusminister sagde angaaende den anden Sag, jeg fremdrog, om Tilskæreren og hans Kæreste, at de havde paa en Maade faaet Besked, nemlig gennem mig. Ja, det sagde jeg allerede ved Finanslovens 1ste Behandling, da denne Sag var fremme her, foranlediget ved mig. Da sagde jeg, at jeg havde personlig været hos Kultusministeren, og der havde jeg sagt, at nu er der et andet Par, der heller ikke kan

blive viet. Ministeren gav mig da det Raad at sige til Tilskæreren og hans Kæreste, at de kunde faa en Anbefaling fra Kultusministeriet til Justitsministeriet om at skaffe dem gratis Kongebrev, saaledes at de kunde blive viede af en anden Præst. Jeg sagde da til den højtærede Kultusminister, at det forekom mig at være en utilfredsstillende Løsning, jeg meddelte Tilskæreren denne Besked, og han fandt det ogsaa utilfredsstillende, idet jo Ministeren blandt andet glemte at tilføje Navnet paa den Præst, som vilde foretage Vielsen, og det maatte dog absolut kræves, at Ministeren samtidig sagde: her er en Præst i Kjøbenhavn, som vil gøre det, saa kunde der være Tale derom, men det glemte den højtærede Minister, og man kan dog vel ikke forlange, at en Borger, der har sin lovlige Ret, og som møder med sin Ægteskabsbevilling i Haanden, underskrevet af Justitsministeren og selve Kongen, skal rende fra den ene Præst til den anden og udsætte sig for ny krænkende Afslag. Jeg gør endvidere opmærksom paa, at denne Mand havde været hos en anden Præst i Forvejen; thi da han hørte Tale om, at Ifversen havde nægtet at vie Mureren, saa tænkte han: jeg vil gaa til en anden Præst, og saa gik han til Nabopræsten, som nægtede at vie ham, da han hørte, at hans Brud hørte hjemme i Hellig Kors Sogn. Den højtærede Minister gav altsaa gennem mig en Anvisning, som var ganske ufyldestgørende, og som Manden umuligt kunde tage imod. Saa havde Tilskæreren Forlovede senere været oppe i Ministeriet for at faa nogle Skrivelser, og hun havde ved denne Lejlighed faaet det samme Raad af Ministeren. Der var da gaaet et Par Maanedere, uden at de endnu havde faaet Svar paa deres Klage, og da hun behøvede de Dokumenter, der vare indsendte med Klagen, mødte hun oppe i Ministeriet for at hente dem. Men det forekommer mig rigtignok slet ikke paa sin Plads, at den højtærede Minister saaledes nøjes med en Andenhaandsmeddelelse gennem en Folketingsmand, der søger ham, eller en saadan tilfældig Meddelelse til denne Dame, der kommer op for at faa nogle Dokumenter. Det forekommer mig, at Ministeren har en Pligt til at sende denne Tilskærer et officielt Svar paa hans officielle Klage. Det forekommer mig absolut, at det er en Pligt for Ministeren, og at han ikke der bør lade gaa 5 Maanedere hen. Nu kommer Klagen igen en af Dagene, og jeg spørger saa den højtærede Minister: hvad